

Kalevi Aho

FLUTE CONCERTO

(2002)

PIANO REDUCTION

by Kari Vehmanen

FENNICA GEHRMAN

Kalevi Aho

FLUTE CONCERTO (2002)

Dedicated to Sharon Bezaly and Robert von Bahr

Premiere 27th November 2003 Lahti, Finland

Sharon Bezaly, flute & Lahti Symphony Orchestra, c. Osmo Vänskä

Piano reduction by Kari Vehmanen (2019)

I. Misterioso, adagio	1
II. Presto, leggiero - (attacca) –	26
III. Epilogue	59

Orchestral material available on hire from the publisher
Study score available for sale (ISMN 979-0-55009-634-9)

KL 78.81

ISMN 979-0-55011-591-0 (solo part & piano reduction)

© 2020 Fennica Gehrman Oy, Helsinki

Printed in Helsinki

Kalevi Aho: Huilukonsertto (2002)

Sävellysteni tunnelma ja sisältö eivät yleensä liity välittömästi oman elämäni tapahtumiin teosten syntymäkana. Jos olen tänään iloinen, en välttämättä sävellä teokseen iloista kohtaa, tai jos olen surullinen, tekeillä oleva musiikkikaan ei suoraan päättä muutu synkeäksi. Joskus kuitenkin oman elämän senhetkinen tilanne voi heijastua välittömämin tekeillä olevaan sävellykseeni. Tällaisiin teoksiin kuuluu vuonna 2002 valmistunut huilukonsertto.

Konsertton aivan ensimmäisinä alkuvirikkeinä olivat ruotsalaisen runoilijan Tomas Tranströmerin upeat, arvoitukselliset runot. Olin lukenut keväällä 2002 Tranströmerin koko runotuotannon, ja ajatelin luoda hänen *Surugondoli*-kokoelmaansa sisältyvien haikurunojensa pohjalta laulusarjan. Vokaali-set ideat rupesivatkin muokkautumaan kuitenkin huilumusiikiksi.

Ratkaisevasti konsertton luonteeseen vaikutti myös koiramme, yli 13-vuotias englanninspringerspanieli Emma. Vietin suurimman osan kesästä 2002 Emman kanssa yksinäisyydessä ja hiljaisuudessa kesäpaina-kallamme Turun Hirvensalossa. Emmalle oli jouduttu tekemään loppukevällä iso, vaikea leikkaus, ja muuttaessamme kesäksi Turkuun hän oli vielä melko huonossa kunnossa. Kolme kertaa päivässä Hirvensalon kallioilla lenkkeillessämme Emma kuntoutui kuitenkin ihmeteltävän nopeasti.

Kesä oli poikkeuksellisen ihana ja kaunis. Koiran ja minun välilläni vallitsi täydellinen harmonia, ja yhteisistä lenkeistämme ja postinhakumatkoistamme tuli minulle suorastaan pyhiä tuokioita. Pitkin lämpimiä kallioita kulkien samme Emma tuli usein viereeni, pukkasi kuonollaan sääreeni tai nuolaisi kättäni ikään kuin ilmaistaakseen, että ”minun on taas hyvä olla, ja on mukava olla täällä sinun kanssasi.” Silloin oli sellainen tunne, että jos ajan voisi pysäyttää tähän, silloin olisin sen ilman muuta tehnyt.

Onnellisuuden ja elämäntäyteiden tunnelmiin liittyi myös selittämätöntä alakuloisuutta. Emma oli taas kuntoutunut, itse tunsin olevani säveltäjänä parhaissa voimissani, ja kesä oli suorastaan uskomattoman kaunis. Voiko mitään vastaavaa enää koskaan myöhemmin kokea? Lisäksi kaikkea varjosti se mahdollisuus, että kenties kyseessä oli viimeinen yhteinen kesäni lempeän Emman kanssa. Kuten sitten olikin, Emma kuoli yllättäen 18.1.2003 jättäen jälkeensä syvän ikävän.

Tranströmerin runot ja niihin myöhemmin liittyneinä kesän 2002 tunnelmat muodostavat huilukonsertolle taustan ja pohjavireen. Kolmiosaisen teoksen alussa ja lopussa on paljon laulavaa ja lyristä musiikkia. Toinen osa on puolestaan nopea ja virtuoosinen. Finaali liittyy tauotta toiseen osaan muodostaen sävellyselle kokoavan ja tapahtumat sulkevan epilogin. Konserttoo ei sisällä kuitenkaan suo-ranaista konkreettista ohjelmaa tai kuvausta, vaan musiikki etenee lähtökohdistaan noudattaen omia abstrakteja dramaturgisia lakejaan.

Kalevi Aho

Kalevi Aho: Flute Concerto (2002)

In general, the mood and content of my compositions are unconnected to events in my own life when I was writing the works. The *Flute Concerto*, however, composed in 2002, does contain more such connections than usual.

The very first impulses for the concerto came from the splendid, enigmatic poems of the Swedish poet Tomas Tranströmer. In the spring of 2002 I read all of Tranströmer's poems, and was considering composing a song cycle based on the haiku poetry of his collection *Sorggondolen* (*The Sorrow Gondola*). These vocal ideas, however, started to transform themselves into flute music.

Tranströmer's unassuming haiku poems, which speak of abandonment and of life's transience, appealed to me strongly because they seemed to give expression to precisely the emotions that I was then experiencing. In the winter of 2002 my father had passed away, and later in the spring our dog, a thirteen-year-old English springer spaniel called Emma, was at death's door, although on that occasion she pulled through.

I spent the major part of the summer of 2002 together with Emma in the solitude and tranquillity of our summer home on the island of Hirvensalo near Turku. When we moved there for the summer, she was still in rather poor shape after a major operation. With our thrice daily walks in the rocky landscape of Hirvensalo, however, Emma recovered with astonishing rapidity.

That summer was exceptionally beautiful. The dog and I were in complete harmony; our walks together and our trips to collect the post contained moments that seemed almost religious to me. As we wandered far and wide across the warm rocks, Emma often came to me, nudged my leg with her nose or licked my hand, as though she were saying: 'I'm feeling fine again, and it's nice to be here with you'. Had I been able to stop time there and then, I would have done so without a second thought.

The mood of happiness and the fullness of life goes hand in hand with an inexplicable melancholy. Emma had recovered, I felt myself to be at the height of my powers as a composer, and the summer was unbelievably beautiful. Could I ever expect to experience anything like this again? And yet everything was overshadowed by the possibility that this might be the last summer I would spend with my gentle Emma. As it turned out, Emma died in January 2003, and was sorely missed.

All of this forms the backdrop and the undercurrent of my *Flute Concerto*. The work was written between late May and early August of 2002. At the beginning and end of this three-movement concerto there is much *cantabile*, lyrical music. The second movement, on the other hand, is fast and virtuosic. The finale follows the second movement without a break, and serves as an epilogue that both unites the work and brings the musical events to a close. The concerto does not contain any specific programme or imagery; instead, the music proceeds from its point of departure, following its own abstract dramaturgical rules.

Kalevi Aho

CONCERTO

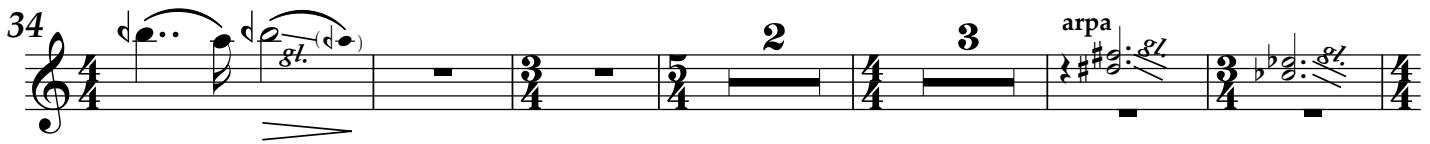
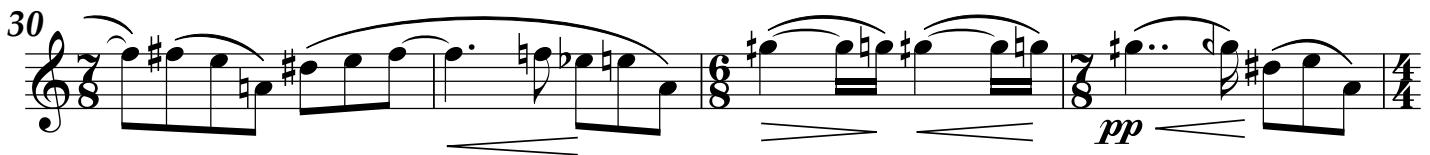
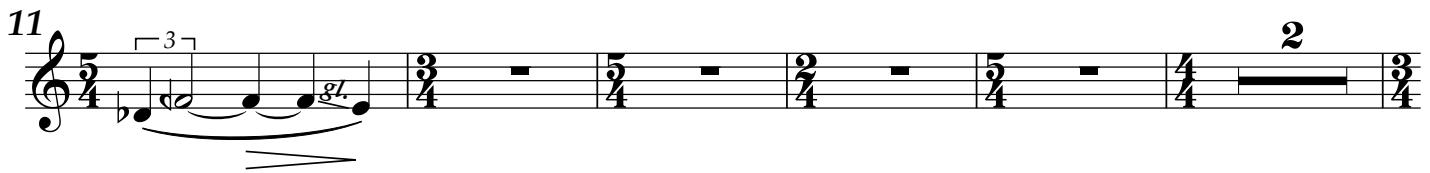
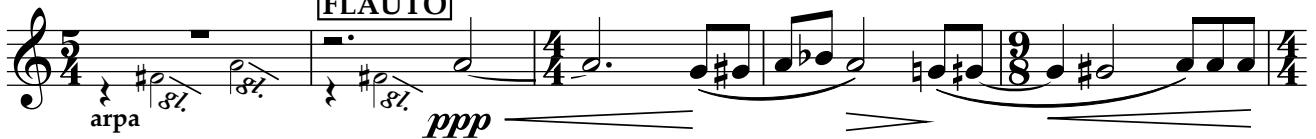
per flauto ed orchestra

I

Misterioso, Adagio $\text{♩} = 72-76$

Kalevi AHO (2002)

FLAUTO

CONCERTO

per flauto ed orchestra

I

Kalevi AHO (2002)

piano reduction by Kari VEHMANEN

Misterioso, Adagio $\bullet = 72-76$

Flauto

Pianoforte

arpa

p sempre

6

mf

mp

11

cl.

pp

mp

pp

archi

*) this gliss. is performed on harp, gliding a metal stick on a single string. Difficult to simulate on piano.

16

cl.

mp *pp* *mf* *p*

22

cl. 3

ppp *mf* *mf*

p semper *pp*

27

archilegato

pp

32

cresc.

mp

cl. ppp

36

41

ppp

cl.

mf

arpa

p sempre

II

Presto, leggiero $\text{♩} = 96-100$

3

5

26

7

mf

mf

3

vl. solo

9

pp

p

3

11

p

cl., arpa

fl.

Reo.

** Reo.*

3